„Terä tõise, ja põhk tõise hunnikus!" Ja kuhelt olli ka terä tõisen ja põhk tõisen hunnikun. Küll inemise kolmekümne sedä higa, egä arwanu, et Jeesus tõeste pant olli. — Ninda nasen Jeesus oma ivo majo iest palka, mikkege kahurah waswäege rahul olli. Sellest om hi sõna saanu: „Kuts-ke Jeesus kanehe peome".

6.

Jeesuse risti lüömine.

Ku Jeesust risti lüüd, lennanu kärbli-ne temä kurgu sõlme pääle. Sõa mehe ja rüöwle tahten tall sinnaka ütte nagla lüwwä; aga mulst kielen ja ütelnü: „Ärä lüwwä sedägi, tall paistus-sääl es sie üts nagel olewet." Ja tõise andenka järgi ja nagel jäänü lüwmäde, ninda olli Jeesuse piin seda rängest, sest et tall elu kunagi wõlla ei juole lännü. Sõa mehe ja rüöwle arwanu küll, et na selle läbi tall hääd teewe koguni, sest et tall ninda walus ei juole.

7.

B. Ilmalikud jutud.

I. Aianurga jumalest wõi Pellist.

Üts kõrd tooti ütel talul wärsket ja pernaa wii rükkige pääle kaa Pellil karmbreatso pääle oma rawsige. Karjapoiss nännü sedä ja mõtelnü aga esi: „Odawo! Ma leiä sinä ta oige üte kõrva ärä saa omeki koti tõiuwe liha." Kuidas mõtelnü, ninda ka tennü. Et aga püha pää olli, selle peräst olla perisil laulu raamat jonkon, ja karjapoisi pandu selle tülija linda sisse ja esi lännu ärä, ninda ku händ kommi. — Aga, oh sa hoia eu küll! Ei juole nüüd õnnap Pell wõi wanapagan karjapoisil rahu andnu. Lennänü wahelwarese wahel ronga nõal karjapoisi pää kuhal ja perän ja rüökin esi: „Wõta oma sita hunnik ärä, ja wõta oma sita hunnik ärä!" Ja pernan jää nü sest saandik oiges: Karjapoiss mõtelnü: „Mis kettsa, waja targo mann nõun küsi me minnä." Ja lännügi. Tark õpanu: „Ku sa kat